

Det Hvite Arket.

I begynnelsen var det det hvite arket. For en kort stund skulle hele verdens eksistens innskrenkes til det; til hvitheten og den vidunderlige tomheten som langsomt skulle fylles med ord. Disse ordene skulle stå i en bestemt orden, slik at de dannet forståelige setninger, og disse setningene skulle settes i en bestemt rekkefølge for å lage en historie det var noenlunde mening i. Det at skrivekunsten hadde regler og struktur, beroliget henne litt; det var et ordnet, fast mønster i en verden hvor uro syntes å være regelen og ikke unntaket.

Men da hun satte pennen mot papiret, oppdaget hun en hindring, og ikke bare en hindring, men noe som virket som en uoverstigelig mur. For hun visste ikke hvilke ord hun skulle bruke å sette i setningene som skulle settes i en bestemt rekkefølge for å lage en historie med mening. Hun hadde skriveblokk!

Det var det hvite arkets fryktinngytende blankhet; den hypnotiske skjønnheten som lå i noe som fortsatt var rent, uberørt, ubesudlet. Hun klarte ikke skrive. Ikke nå. Ikke på dette arket.

Likevel satte hun pennespissen mot papirets overflate, forsiktig og prøvende. Hun våget riktignok ikke å bevege den, men hun syntes i alle fall det var en god start, et riktig utgangspunkt. Og det ytterst merkelige skjedde, som en trolldom: jo lengre hun lot pennespissen hvile mot arket, jo sterkere ble lysten til å bevege den; forme ord, sette et eget, personlig merke på det. Hun innså at det var vulgært og meget menneskelig å ville sette spor etter seg. Likevel følte hun at hun ikke kunne benekte denne lysten lenge. Det fylte henne opp, en strøm, en demning; hun innbilte seg at hun kunne føle det til den innerste kjernen av seg selv, hvilket var knoklene; det var lite sannsynlig at hun virkelig hadde kriblende knokler, men hun følte det like fullt.

Og til slutt ga hun etter, og da skyllet det over henne som en regnstorm, fylte henne til hun følte seg som klart glass som lyset skinte igjennom. Og hun kjente seg liten og ydmyk og meget, meget lykkelig.

Hun skrev; til hånden var stiv og øm og blekket blekt og alle linjer brukt opp skrev hun; og det var ikke lengre Arkets Tomhet; men Skoger og Fjell og Hav; Byer og Mennesker og Vesener; og Himmel og Stjerner. Hun skrev til hun ble ør og svimmel; til hun følte seg lett som luft; til hun var mektig sliten; hun skrev, og skapte, og formet, og skildret.

”Og det er som et komplekst veggteppe,” skrev hun, ”der de vakre ordene er tråder i blått og sølv og indigo og hvitt; og de sinte ordene er tråder i purpur og skarlagensrødt og flammende oransje; og de ordene som binder ordene sammen, er tråder i brunt og grønt og grått og svart. Det er som et komplekst veggteppe; der hver tråd har en mening og et formål og en betydning; og om ikke alle tråder er like viktige, er de alle like uunnværlige.”

Og ordene hennes, nølende og små som de var; ble med den hengivenhet de ble skrevet, opphøyd.

I begynnelsen var det Hvite Arket.
På slutten var det Guddommelig Poesi og Skjønn Kunst.